

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 364/2024-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária IGAZOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Koceľova 15, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/141/2019-596 zo 6. apríla 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/59/2022 z 23. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/114/2009 sa mestská časť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) domáhal proti sťažovateľovi zaplata 138 461,52 eur s príslušenstvom. Žalobca sa svojho nároku domáhal na tom základe, že protokolom č. 51/1992 o zverení majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy do správy mestskej časti [REDAKOVANÉ] mal do správy zverenú tam bližšie špecifikovanú nehnuteľnosť (dom). Spoluvlastníkmi predmetného domu v podiele $\frac{1}{2}$ je sťažovateľ spolu s jeho manželkou a spoluvlastníkom druhej polovice domu bolo hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava. Žalobca spolu s ostatnými spoluvlastníkmi uzatvorili 22. júna 1994 so sťažovateľom ako fyzickou osobou – podnikateľom zmluvu o výkone

správy nehnuteľnosti, ktorou bol sťažovateľ poverený zabezpečovaním prevádzky domu, údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva vrátane pozemku, ktorý prináleží k tomuto domu, za podmienok uvedených v predmetnej zmluve. Sťažovateľ však v rozpore so zmluvou nepredkladal žalobcovi vyúčtovanie správy domu po ukončení kalendárneho roka (konkrétne v rokoch 2003 až 2007). Následne na rokovaní uskutočnenom 16. júla 2008 sťažovateľ odovzdal žalobcovi vyúčtovanie správy domu za príslušné obdobie, pričom žalobca predložené vyúčtovanie správy domu odsúhlasil a sťažovateľa vyzval na prevod výnosov domu na jeho účet. Sťažovateľ si však túto povinnosť v stanovenej lehote nesplnil.

3. Rozsudkom č. k. 25Cb/114/2009-474 z 25. apríla 2017 okresný súd žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 138 461,52 eur spolu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní, pretože je preukázateľne subjektom záväzkového vzťahu založeného zmluvou o výkone správy nehnuteľnosti z 22. júna 1994. K tvrdeniu sťažovateľa, že uzavretiu predmetnej zmluvy nepredchádzalo rozhodnutie mestského zastupiteľstva, resp. miestneho zastupiteľstva, okresný súd uviedol, že predmetom zmluvy bolo zabezpečenie prevádzky domu a údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva vrátane pozemku prináležiaceho k domu, a to za podmienok stanovených v zmluve. To znamená, že predmetom zmluvy nebolo nakladanie s majetkovými právami žalobcu, ktorému by muselo predchádzať rozhodnutie mestského, obecného, resp. miestneho zastupiteľstva. Okresný súd skonštatoval, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o výkone správy nehnuteľnosti a žalobca pri jej uzatvorení postupoval v súlade so zákonom. Vlastníci predmetnej nehnuteľnosti zmluvou poverili sťažovateľa zabezpečovaním prevádzky a údržby nehnuteľnosti, pričom zmluvné strany vyhlásili, že s obsahom zmluvy súhlasia a na znak súhlasu ju aj podpísali. Sťažovateľ si povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy nesplnil, keď žalobcovi nepoukázal výnosy domu za obdobie rokov 2003 až 2007 do 14 dní po odsúhlasení vyúčtovania správy domu s vlastníkami. Okresný súd považoval za preukázané taktiež oprávnenie poverených zamestnancov žalobcu na jeho zastupovanie v konaní s tým, že rozsah oprávnení konkrétnych zamestnancov bol jasne a zrozumiteľne špecifikovaný v predložených rozhodnutiach starostu mestskej časti ako štatutárneho orgánu. Za nedôvodnú považoval taktiež námietku sťažovateľa o premlčaní uplatneného nároku žalobcu.

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V celom rozsahu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že žalobca bol v konaní aktívne vecne legitimovaný, pričom dodal, že sťažovateľ pripravil vyúčtovania s konkrétnou sumou pre žalobcu a vykonával správu v presvedčení, že v danej veci koná so žalobcom, pričom bolo potrebné vychádzať aj zo zásady materiálnej publicity zápisov v obchodnom registri. Teda sťažovateľ si musel byť podľa odvolacieho súdu vedomý toho, kto je na liste vlastníctva zapísaný ako vlastník a kto je správcom danej nehnuteľnosti. Prisvedčil okresnému súdu, pokiaľ ide o preukázanie oprávnenia konkrétnych osôb na zastupovanie žalobcu v konaní, a taktiež zhodne s okresným súdom uviedol, že uplatnený nárok žalobcu nie je premlčaný.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) CSP, namietajúc jeho nedostatočné odôvodnenie.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP, keďže vytýkanú vadu zmätočnosti nezistil. Nestotožnil sa s námietskou sťažovateľa, že súdy nižších inštancií sa nevysporiadali s ním predloženými dôkazmi, keďže z dôvodov prvoinštančného rozsudku je zrejmé, že sa zaoberal odborným stanoviskom [REDAKOVANÉ], z 30. augusta 2009, ako aj právnou analýzou [REDAKOVANÉ], z 23. apríla 2015, a dospel k záveru, že žalobca má v konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Konajúci súd náležite podľa dovolacieho súdu zdôvodnil aj svoj záver týkajúci sa oprávnenia osôb (zamestnancov žalobcu) na podanie žaloby. Uzavrel, že rozsudok odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námitkám sťažovateľa a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený. V nasledujúcich častiach svojho uznesenia odkázal na konkrétne body rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktoré sa vznesenými námitkami sťažovateľa dostatočne zaoberali.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť nasmeroval proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom po stručnej rekapitulácii skutkového stavu opakuje svoju námietku, že žaloba nebola podpísaná štatutárnym orgánom žalobcu – starostom, ale iba vedúcim právneho oddelenia mestskej časti, a nebol k nej pripojený žiadny dokument (poverenie) opatrený podpisom starostu, z ktorého by vyplývala oprávnenosť tohto zamestnanca robiť v mene žalobcu právne úkony navonok. Z tohto dôvodu nemala byť ani žaloba podpísaná neoprávnenou osobou meritórne prejednaná. Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že také oprávnenie bolo preukázané rozhodnutiami starostu č. 1/2008 z 15. apríla 2008 a č. 25/2015 a poverením z 15. októbra 2015. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd dostatočne nezaoberal predmetnou námietskou týkajúcou sa splnenia procesných podmienok konania, najmä oprávnenosťou zamestnanca žalobcu podpísať žalobu a podať ju na súd. Najvyššiemu súdu vytýka, že otázke splnenia procesných podmienok sa riadne nevenoval a v podstate túto námietku „bagatelizoval“, keď len odkázal na konkrétne body odvolacieho rozsudku. Sťažovateľ je presvedčený, že v danom prípade konajúce súdy neposkytli ústavne súladný výklad konkrétnych právnych predpisov, keď akceptovali žalobu podanú neoprávneným subjektom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd identifikoval v sťažnostnej argumentácii iba jedinú výhradu sťažovateľa týkajúcu sa absencie dostatočného vysporiadania sa s jeho námietkou oprávnenosti zamestnanca žalobcu podpísať žalobu a podať ju na súd. Predmetnú námietku sťažovateľ vzniesol aj v podanom dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom uplatnenou dovolacou námietkou (totožnou s tou, ktorú predostiera v ústavnej sťažnosti) riadne zaoberal, je vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, vylúčená právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 245/2022).

10. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd musí konštatovať, že napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu predstavuje ústavná sťažnosť len pokračujúcu polemiku s rozhodnutiami konajúcich súdov vedenou vo všeobecnej rovine. Celá sťažnostná argumentácia je v podstate len vyjadrením nespokojnosti sťažovateľa s právnymi názormi konajúcich súdov, osobitne vo vzťahu k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a oprávnenia zamestnanca žalobcu podať žalobu na súd. Najvyššiemu súdu pritom v konkrétnostiach vytyka práve ignorovanie, resp. neprikladanie významu jeho v konaní opakovane uplatnenej námietke o podaní žaloby neoprávneným subjektom (zamestnancom žalobcu bez poverenia).

12. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za žiaduce zdôrazniť, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Je potrebné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018, I. ÚS 151/2023). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky.

13. Napriek už zmienenému nedostatku ústavnej sťažnosti spočívajúcemu v absencii náležitej ústavno-právne relevantnej argumentácii vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa o jeho nedostatočnom odôvodnení. Zdôrazňujúc viazanosť uplatnenými dovolaciami dôvodmi, totiž najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodil výlučne z § 420 písm. f) CSP, pričom dodal, že iba samotné

spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika toho, ako pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 CSP (bod 25 napadnutého uznesenia). V nadväznosti na uplatnenú dovoláciu argumentáciu následne najvyšší súd preskúmal rozhodnutia súdov nižšej inštancie a dospel k záveru, že žiadna z podstatných námietok sťažovateľa neostala bez povšimnutia, ale práve naopak, súdy sa s každou jeho výhradou adekvátnym spôsobom vysporiadali. Ak najvyšší súd v súvislosti s námietkou týkajúcou sa oprávnenia jednotlivých zamestnancov žalobcu podať žalobu a konať v jeho mene odkázal na konkrétne časti rozsudkov okresného súdu a krajského súdu (bod 18.1 napadnutého uznesenia), nemožno mu z ústavného hľadiska nič vytknúť, keďže predmetná otázka bola konajúcimi súdmi evidentne zodpovedaná. Krajský súd (zhodne s okresným súdom) v tomto smere uviedol, že oprávnenie jednotlivých osôb (zamestnancov žalobcu) na vykonávanie úkonov, teda aj na podanie žaloby vyplývalo z predložených rozhodnutí starostu č. 1/2008 z 15. apríla 2008, č. 25/2015 a jeho poverenia z 15. októbra 2015.

14. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za potrebné už len dodať, že k identickej námietke sťažovateľa týkajúcej sa oprávnenosti delegovaných zamestnancov mestskej časti podávať žaloby v oblasti súkromného práva sa už najvyšší súd vyjadril v uznesení sp. zn. 1Obdo/18/2021 z 22. februára 2022, ktorého ústavná akceptovateľnosť bola na základe predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa predmetom posudzovania zo strany ústavného súdu. V uznesení č. k. II. ÚS 346/2022-63 z 12. júla 2022 pritom ústavný súd vyhodnotil ako ústavne udržateľný tam vyslovený záver najvyššieho súdu, že *„žaloba je procesným úkonom, ktorým sa právo na súdnu ochranu premieta do oblastí práva procesného a uskutočňuje ochranu konkrétnemu hmotnoprávnemu nároku. Rozhodnutia starostu je potrebné považovať za interné organizačné akty žalobcu, za vnútorné predpisy tejto právnickej osoby v spojení so štatútom a organizačným poriadkom, ktoré sú v súlade s ustanovením § 20 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 2 písm. c) OZ. Na základe uvedeného jednoznačne bolo v kompetencii starostu upraviť delegovanie kompetencií na podávanie žalôb v oblasti súkromného práva v mene žalobcu aj na iných zamestnancov určených v predmetných rozhodnutiach starostu, v spojení s organizačným poriadkom žalobcu a jeho štatútom.“*

15. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval existenciu vady zmätočnosti. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala ústavne nekonformný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone, preto záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. f) CSP nepovažuje ústavný súd za ústavne neakceptovateľný či arbitrárny.

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu